

Op bezoek bij een gouden echtpaar : Juul en Godelieve

Op hun gouden huwelijksjubileum typeerde schepen Piet De Groote Juul in één rake zin :

“Juul De Vocht kwam steeds als vriend van mijn ouders bij ons thuis en ik herinner hem vooral als die Heistenaar die zo raar sprak”.

Meteen is de toon gezet : Juul en Lieve De Vocht zijn inmiddels echte Heistenaars, maar de spraak verraadt nog hun herkomst !

“Wij zijn overgewaaid en niet aangespoeld... want het zijn alleen wrakken die aanspoelen”
aldus Juul

Zelf leerde ik eerst Juul kennen als journalist van Het Nieuwsblad, woonachtig in de Onderwijsstraat.

Mijn eerste verschijning in de pers (naar aanleiding van het uitgeven van een langspeelplaat met luisterliedjes) had ik dank zij Juul. Wij hadden een kort maar diepgaand gesprek dat resulteerde in een mooi artikel. Ik ben er hem nog steeds dankbaar voor.

Dat was precies 40 jaar terug !

Nu zijn de rollen omgekeerd, nu mag ik de vragen stellen. Maar omdat ik Juul en Lieve zo goed ken en het voorrecht heb mij hun vriend te mogen noemen, wist ik eigenlijk heel wat antwoorden al voor ik de vragen stelde. Maar ook de manier waarop er geantwoord werd is belangrijk, want Juul is een man van het woord.

En ik mag zeggen dat hij als christen mens ook een man van het Woord is, maar dit terzijde.

Juul werd in Lint geboren op 3 oktober 1933. Hij huwde met Godelieve Van Hoof en stichtte een gezin van 5 kinderen, nu reeds gezegend met 12 kleinkinderen.

Lager onderwijs in Kontich, middelbaar technisch onderwijs in Antwerpen, waar hij ook de hogere zeevaartschool volgde en het brevet behaalde van Officier Scheepswerktuigkundige.

Maar hoe kwam dit gezin in Heist terecht ? Hoe werden zij in de leefgemeenschap opgenomen ? Hoe ervoeren zij de West-Vlamingen en vooral de kustbewoners ?

Veel vragen die een antwoord krijgen met een potje koffie en een koekje én een chocolaatje...

De weg naar Heist

Na zijn school kreeg Juul heel wat aanbiedingen om te gaan varen, Antwerpen is tenslotte een wereldhaven. Maar thuis zagen ze dat niet zitten en Juul moest nog zijn legerdienst doen.

Hij belandde bij de Luchtmacht, waarna hij wilde gaan studeren in Saftingbeek met de bedoeling beroepsmilitair te worden. Helaas, er was geen plaats meer vrij in de school en zo werd Juul werkzoekende.

Zo meldde hij zich aan bij de Zeemacht en kwam in Sint-Kruis terecht waar hij de cursussen scheepswerktuigkunde vierde en derde klasse volgde.

Van 1955 tot 1957 was hij bij het Rijnsmaldeel in Keulen-Niehl. Hun opdracht in die periode van de Koude Oorlog was te patrouilleren, de bruggen in het oog te houden én landgenoten (binnenschippers op de Rijn) te helpen indien nodig.

Hij kwam er aan boord van de Liberation Mon Vantorre tegen, een eerste kennismaking met de visserij van Heist.

Ondertussen maakten Godelieve en Juul trouwplannen en korte tijd nadien kwamen zij zich vestigen in Oostende. Juul vaarde op een mijnenveger en volgde opnieuw cursussen (werktuigkundige tweede klasse). Hij slaagde voor het ingangsexamen Hogere Zeevaart-school maar had vaartdagen tekort en zo werd hij geplaatst op het troepentransportschip KAMINA om para's van en naar Congo te halen, alsook om opleiding te geven aan de matrozen in Sint-Kruis.

Juul in de tropen

Het was de periode van de onafhankelijkheidsproblemen in Congo. Juul was met de Kamina meerdere malen in die gevarenzone, maar hij was in het gezelschap van goede vrienden zoals Wilfried Desmedt en Willy Van Elslander.

Ze boden er veel humanitaire hulp aan de berooide Belgische vluchtelingen, die dit zeer waardeerden en eens terug in België de steun spontaan terug gaven.

Aan de Hogere Zeevaartschool kon Juul uiteindelijk de leergangen volgen en behaalde hij het Brevet Officier Werktuigkunde.

Opnieuw werd hij aangesproken om te gaan varen in de koopvaardij (de lange omvaart), maar dit was te belastend voor het gezinsleven.

Werken bleek geen probleem want ook de Antwerpse Chemie, VOLVO en DAF waren op zoek naar geschoolde werkkrachten.

Er was zelfs een vacante plaats voor leraar in Zuid-Afrika.

Maar Lieve volgde de zaken op de voet en zij las in De Zeewacht een annonce: leerkracht gevraagd in de Vrije Visserijschool te Heist-aan-zee.

Juul verstuurde zijn sollicitatie, maar een reactie bleef uit. Uiteindelijk besloot hij zelf contact op te nemen en met de scooter van een collega kwam hij voor het eerst naar Heist en sprak hij met meester Ackx, de directeur.

Er volgde een proefles in aanwezigheid van de directeur, de kanunnik en een inspecteur en Juul herinnert zich nog levendig dat hij twee pinten “moed” haalde in café Groen en Wit. Met goed resultaat want uiteindelijk werd hij aangesteld en bleef hij, na eervol ontslag bij de Zeemacht. Van de kustmijnenveger M 629 “Heist” kwam hij dan terecht in het échte Heist. Van 1963 tot en met 1994 in dienst van de visserijschool, waarvan hij een tiental jaren directeur was.

Juul De Vocht als directeur van de visserijschool

De Bond van de Grote en Jonge Gezinnen

Het jonge gezin De Vocht werkte aan een kroostrijk gezin. Vooral Lieve had haar handen vol en wijdde zich 100% aan haar kroost. Juul kwam beroepshalve veel meer in contact met de mensen in Heist, en hij werd dan ook opgemerkt door de voorzitter van de Bond van de Kroostrijke Gezinnen Clément Van Kerschaever, die hem aansprak om in het bestuur te komen (hij zocht een secretaris en Juul was tenslotte een geleerde type). In een vereniging heeft men immers altijd werkende handen tekort.

Het grote argument was: via de leden komt ge in contact met zeer veel mensen, en dat is ook goed voor de vrije visserijschool, waar men ook leerlingen diende te recrutereren.

De vereniging draaide goed met voorzitter Van Kerschaever en Remi Dekeyser en Leon Demeulenaere (Soepe) en Pierre Despiegelaere die zich bezig hield met de gezinszegels.

En zoals het steeds gaat... na verloop van tijd werd Juul voorzitter en werd hij bijgestaan door een nieuwe secretaris Johan Coppens, aan wie hij de beste herinneringen over houdt.

Evenzeer positieve superlatieven voor Hilda Devlieghe (Beirens) en Luc Vergucht.

En waarmee hielden ze zich zoal bezig ???

Veel administratie met de jaarlijkse verminderingskaarten voor de NMBS. Van elk lid moest men een samenstelling van het gezin laten afstempelen op het stadhuis. De Bond vulde de documenten in op basis van de trouwboekjes die ook op het stadhuis dienden voorgelegd te worden.

Een hele klus waar vooral ook Lieve zich mee bezig hield. Zij zorgde (op de achtergrond) ook voor de lidkaarten, die ze persoonlijk thuis bezorgde. Een reden om buiten te komen en de mensen beter te leren kennen.

In de Cinema Palace werden er filmnamiddagen georganiseerd. Men kwam zelfs met autobussen vanuit de aanpalende gemeenten.

Er werden reizen georganiseerd, modeshows, tentoonstellingen.

Benadrukt werd dat er zeer goede contacten waren met de afdeling Knokke, in het bijzonder met Jozef Stubbe.

En dan waren er nog de gewestvergaderingen onder het voorzitterschap van Zeebruggenaar Lucien Verstraete die af en toe wel eens in het haar krabde als die van de kust interpelleerden... En dan was er nog het vakantiehuis Coudekerke langs de Boulevard.

Via de bond ontstonden er ook zeer vlotte contacten met de Minister van Cultuur Van Mechelen, die nationaal voorzitter was.

Ooit zei hij eens bij een bezoek ter plekke: in Heist moeten we niet veel vertellen want alles draait hier perfect.

Een mooi complement en een opsteker voor het werk van al die vrijwilligers.

Nu noemt de vereniging GEZINSBOND met Aimé Thouet als voorzitter en Roger Debackere als secretaris.

Juul was ook gemandateerd spreker van het gewest en zo kwam hij in heel wat parochiezalen en cafeetjes van West-Vlaanderen terecht. Maar telkens weer kwam hij goed thuis bij vrouw en kinderen.

Parochierama Ravelingen 6 – 7 juni 1976

De politiek

Lieve en Juul engageerden zich in de lokale gemeenschap en dat is iets dat opvalt bij de politici. Zij trekken de interessante mensen aan opdat ze niet naar de “anderen” zouden lopen en omdat zij de eigen groep zouden kunnen versterken.

Manu Desutter (die hem nog kende van op de kustmijnenveger) klampte Juul aan en introduceerde hem bij de bloeiende en dynamische locale afdeling van de CVP-Jongeren waar ook Joseph De Groote, Arnold Defruyt, Wilfried Desmedt, Romain Goethals, Arnold Roels, Jan Denisse, Dany Baillyu, Dirk Corthier, Dolf Wittesaele en Robert Desmidt lid van waren.

April 1981 – viering 25 jaar CVP-Jongeren in hotel MIDAN met Wilfried Van Es, Eric Van Rompuy, Rudy Jodts, André Desmidt, Juul De Vocht, André Vanseveren, Joseph De Groote en Johan Martens

Dank zij de CVP-Jongeren werden er goede contacten en vriendschappen voor het leven gesloten met ondermeer de Bruggelingen Jef Marechal en Dries Vandenabeele, maar ook met Jean-Luc Dehaene, Wilfried Martens, Daniel Coens en Jan Huyghebaert.

Juul was immers ook plaatsvervangend lid van de nationale raad en kwam zo in contact met die mannen.

Bijzonder leuk was het dat Eerste Minister Wilfried Martens ook Juul bij een bezoek aan Knokke-Heist onmiddellijk herkende en hartelijk begroette.

Juul en Wilfried

Iedereen kende Juul en Juul kende ook iedereen.

Hij bleef politiek geëngageerd en ontmoette Robert Willems die in hem ook een valabele kracht zag. Honderden vergaderingen en evenveel nachtelijke zittingen zouden volgen.

Zei schepen Maxim Willems niet op zijn toespraak tijdens de jubileumviering dat hij Juul leerde kennen in de achterkeuken bij hen thuis ? Hij haalde ook aan dat er ook echte politiekers achter de schermen hard gewerkt hebben en het politieke leven mee hebben bepaald en het beleid richting hebben gegeven. Maxim had het over Juul De Vocht, Rudy Jodts en André Desmidt die accenten wisten te leggen, de gemeenschap ten goede.

Dit ten koste van vele stemverheffingen, nota's en evenveel liters... water (of iets dat daar op geleek !).

Vooraf in de verkiezingsperiodes waren die mensen actief om de programma's te schrijven en de pamfletten uit te werken.

Moesten de muren van de Rerum in Heist nog kunnen spreken...

En natuurlijk zijn er anecdotes

Bij de opening van de oude zaal Ravelingen zouden de CVP-Jongeren alles organiseren, maar zij hadden niet gerekend op burgemeester de Gheldere die zijn veto stelde.

Maar toch ging alles door zoals gepland want voorzitter Jef Bassens had bemiddeld...

Juul De Vocht – Joseph Bassens – Joseph De Groote 1981

Vermelden we tenslotte nog dat Juul ook tien jaar voorzitter was van het ACW.

En de politiek had ook invloed op zijn professioneel leven, want op een bepaald ogenblik vond CVP-Voorzitter Robert Willems het zeer belangrijk dat mensen uit Knokke-Heist aanwezig waren in de ministeriële kabinetten.

Een eerste keer mislukte het toen Daniel Coens Minister van Ontwikkelingssamenwerking was.

Toen hij Minister van Onderwijs werd ging Juul naar Brussel, maar hij herinnert zich nog levendig die eerste werkdag.

Het had gesneeuwd en dat had invloed op het treinverkeer. Vertrokken met de trein te Heist om 7 uur arriveerde hij pas om 15 u in Brussel, hoogtijd om terug te keren.

Hij kwam thuis om 23 u. 't Zijn lange dagen op het Kabinet...

Als collega's had hij er Carine Garrez, Della Bossiers, Guy Tegenbos (persdienst) en Luc Goutry (voor de sociale problemen)

Minister Daniel Coens met Juul DeVocht, Luc Henau en een schooldirecteur

De voetbal

Juul had "voetbalkieten", zoveel is duidelijk.

Na de jeugdreeksen bij SK Lierse speelde hij zelfs twee maal met de eerste ploeg.

Helaas werd hij herhaaldelijk ernstig gekwetst, wat vroegtijdig stoppen veroorzaakte.

In Antwerpen speelde hij de woensdagnamiddag met Kindervreugd (een vereniging voor de kinderen van de stadsscholen met een gamma aan activiteiten zowel op sportief als cultureel vlak). Hij speelde er voetbalmatchen. De jeugd was bezig en dat was goed voor hun opvoeding.

Later naar de ploeg van Kleine Brogel (leger), Sint-Niklaas en Zellik.

Met te verhuizen naar de kust kwam hij in Koksijde terecht en op vraag van de commandant Lameire muteerde hij naar Wenduine.

Door breuk van kuit- én scheenbeen was hij kort na zijn benoeming in Heist (visserijschool) bijna een jaar thuis wegens ziekte.

Tijd om het op sportvlak wat rustiger aan te pakken, en zo belandde hij bij de Oude Gloriën met o.a. Marcel Meyers, Pulle Debeir, Jef Coppejans, Oscar Dogimont en Georges Neyrinck en Marcel Herreboudt. Hij voetbalde zelfs bij de Knokse Middenstand (een echte vriendenploeg). Later werd hij jeugdtrainer in Knokke.

Zijn sportcarrière eindigde hij bij de zaalvoetbal.

Een foto uit 1970 met de regionale voorzitter zaalvoetbal, Karel De Grauwe, René Vermeersch, Juul De Vocht, Norbefrt De Vestele, Manu Desutter Marc Ballyu, Roger Slabbinck, Jef Coppejans, Lucien Droogmans en Albert Dendooven

Sociaal engagement

Lieve en Juul hebben zich fel geëngageerd in het gemeenschapsleven. Zij achter de schermen (KAV en Gezinsbond), hij in tal van verenigingen en meer prominent aanwezig. Zo stond Juul samen met ondergetekende aan de wieg van de stedelijke sociale raad, een initiatief van schepen Betty Vandecasteele.

Juul was 12 jaar voorzitter en ik had het genoeg zijn secretaris te zijn.

De sociale raad ijverde voor toegankelijkheid voor mindervalieden, warme maaltijden en alarmsystemen voor alleenstaanden en bejaarden, voor preventie inzake drugs en alcohol en roken, realisatie van een sociaal vademecum, bezoek aandrugopvangcentrum in Scheldewindeke...

In die tijd kregen we van de gemeente quasi geen geld: 5.000 fr.

Maar Juul had er iets op gevonden. Hij nodigde een dame van de raad van Europa uit als spreekster en dit initiatief werd door Europa gesubsidieerd: 7.000 fr netto. Bingo !!!

Het grote doel van de oprichting van de sociale raad was de sociale organisaties uit de vier deelgemeenten in contact brengen met elkaar en elkaar leren kennen. Vergeten we niet dat dit gebeurde in april 1972 en dat men toen nog vreemden was voor elkaar.

Samen kon men ook druk uitoefenen op het Gemeentebestuur om sociale maatregelen uit te vaardigen (vermindering op waterfactuur, welvaartvast maken van de premies, toelage voor schoolzwemmen, kinderopvang...).

In die tijd was dat allemaal niet zo evident als nu, want nu leven we op dat vlak in een paradijs.

Vergeten we tenslotte niet dat de sociale raad aan de basis van Roer en De Boeie ligt, mede dank zij de inzet van lobbyistman bij uitstek Robert Willems.

Het eerste BTK-project in 1985 met de medewerkers onder leiding van Franky Schramme en verder Sylvain Beirens, Gilbert Degroote,Manu Devisch, Betty Vandecas-teele, Jozef Bonte, Juul De Vocht, André Desmidt, Gilbert Pollet en Jozef Stubbe

Cultuur

Cultuur heeft een belangrijke plaats ingenomen in het leven van Lieve en Juul, hoewel dat niet de cultuur met de grote K is maar cultuur voor het volk.

Via de activiteiten van de Bond kwam hij in de cultuurraad terecht (waarvan hij nu al 33 jaar lid is en jarenlang co-voorzitter was). Het was echt “knokken” om een plaats te verwerven voor het volkse cultuurbeleven. Ondertussen zit Juul in de beheerraad van de vzw cultuurcentrum Scharpoord en is hij voorzitter van het adviesorgaan van de bibliotheek. Het was 30 jaar terug dat opnieuw Robert Willems hem aansprak om bestuurslid te worden van de bibliotheek.

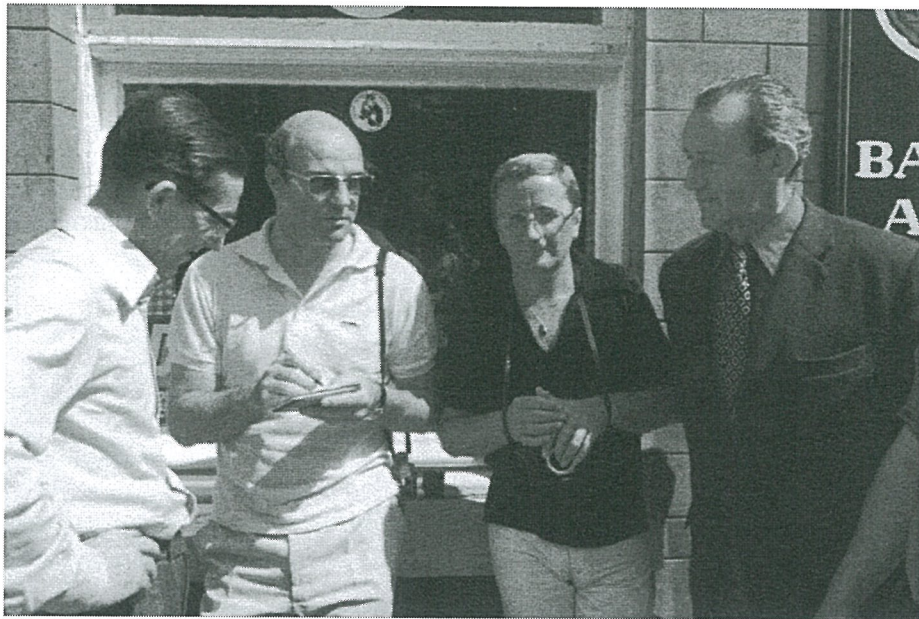
Perscorrespondent

Zoals gezegd is Juul een duivel-doet-al.

Het was Manu Desutter die hem aanklampie om lokaal correspondent te worden, er was een vacature bij Het Nieuwsblad. Voor een politiker is het natuurlijk altijd interessant als een vriend de artikels schrijft. Walter Baes zag het zitten en Juul kon zo nog een frankske bijverdienen voor zijn groot gezin, en tevens kon hij met Lieve ook af en toe eens de benen onder de tafel steken, wat aardig meegenomen was. Dit was echt een job met lasten én lusten. Maar Juul had ook een scherpe pen en zijn sociale bewogenheid kwam ook in zijn artikels tot uiting.

Gevreesd waren zijn “Pikuurtjes” in De Streekkrant waarmee hij de klokkenluider van de regio werd. Maar wél met de bedoeling dat alles beter zou worden.

Juul was 22 jaar correspondent en 12 jaar fotograaf. In totaal schreef hij zowat 4000 artikels en nam hij 10.000 foto's. Dit alles heeft hij overgedragen aan de bibliotheek die dit nu inventariseert want dit heeft ook een belangrijke documentaire waarde voor het nageslacht.

Juul in actie samen met wijlen collega Frank Vahulle

Juul met collega's André D'Hont en Gilbert Vanbelleghem en wijlen Frank Vanhulle en schepen Joseph De Groote in 1973 op bezoek in de kerncentrale te Doel

En nu verder genieten

Dankbaar zijn voor elke nieuwe gezonde dag is nu de leuze van dit gouden paar. Zij zullen alvast nog regelmatig op reis gaan, maar ook genieten van de kleine dingen en zeker nagenieten van alle attenties die zij mochten ontvangen naar aanleiding van hun jubileum. Lieve en Juul blijven bergfanaten en zullen zeker nog met volle "teugen" genieten van hun Tirol.

André Desmidt